

Renklerin Yolunda

Hayallerinin peşinden giden çocukların masalı...

GENÇ DESTEK: 36
MASAL: 1

DİLARA DUMAN
RENKLERİN YOLUNDA

Resimleyen: Şebnem Kurtul

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Özlem Esmergül
Editör: Ajans Tempus
Son Okuma: Devrim Yalkut
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Genç Destek: Ocak 2018
7. Baskı Mart 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-354-6
5.Baskı: Nisan 2018

© Genç Destek
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Genç Destek, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Dilara Duman

*Renklerin
Yolunda*

Resimleyen: Şebnem Kurtul

*Hayallerinin peşinden
giden çocuklara...*

Önsöz

En büyük heyecanıma, hayallerinin yolculuğuna hoş geldin...

Ben Dilara...

Sen ...

Henüz küçük bir çocukken beni en çok kitaplar büyülerdi. Sayfa sayfa yeni masallar, hikâyeler ve yeni yolculuklar bana zamanı unuttururdu.

Zamanı kaybettiğim anlarda ben de yazmaya başladım.

Yavaş yavaş hazırlandım. Ağır ağır büyüdüm.

Bir de baktım ki ben de “büyük” olmuşum.

Oysa içimdeki çocuk orada kaldı ve bana her daim fısıldadı: “Olmazlara, yapılmazlara inanma, hayal et ve inandığın o yoldan git...”

Renklerin Yolunda, hayallerinin peşinden giden bir çocuğun masalı...

Şimdi bu kitap seninle beraber daha da büyüdü ve tamamlandı!

Artık tamamlandık...

Hoş geldin!

Merhaba Sevgili Düş Kurucu...

*Şimdi sana renkli hayallerinden
hiç vazgeçmeyen çocukların masalını anlatacağım.*

*Sen bu masalı okuduğın zaman
sayfalar nefes almaya başlayacak.*

*Onu arkadaşlarına anlatmaya başladığındaysa,
masal da seninle birlikte konuşmaya başlayacak.*

*Bu kitabın bir parçası da sensin.
Haydi gel bu masalı birlikte yazalım.*

Yolculuğa hazır mısın?

Masal emberi Kuruluyor

Kalabalık, dilek ağacının önünde toplanmıştı. Telaşlı bir hazırlık vardı. Bir çember oluşturarak yan yana dizilmiş, sıcak toprağın üzerinde oturuyorlardı. Çemberin tam ortasındaki ateşin sıcaklığı, kalabalığın yüzüne çarpıyordu. Dilek ağacının üzerine bağlanmış beyaz mendillerse rüzgârın esintisiyle dans ediyordu. Fısıltılar, gülüşler, selamlaşmalar ve sarılmalar vardı. Kalabalık, macera dolu bir masal dinleyecek olmanın heyecanı içindeydi.

Gece, tam da olması gereken zamanda başladı. Kalabalık sessizleşti. Sapsarı saçları ile beyaz elbisesinin ucu toprağa değen kadın gülümseyerek geçti ağacın tam önüne. Hemen yanı başında flütüyle ona eşlik eden kırmızı saçlı kadın, başladı çalmaya...

“Gecenin sihri hoş geldiniz” diyerek coşkulu sesiyle selamladı kadın herkesi.

“Gecenin sihri masalında bu gece öyle bir masal anlatacağım ki size, şimdiye kadar işitilmedik bir masal olacak! Ve sonunu da hep beraber yazacağız... Kahramanları olacak elbet amma bizsiz devam edemezler. Bu yüzden kah-

ramanlar biz olacağız. Evvelin zamanında yaşayan bir gezegeni anlatacağım sizlere. Renksiz, susuz, kupkuru kalmış bir gezegenin masalı. Bu çaresiz gezegeni, renklerine kavuşturmaya çalışan kahramanların masalını anlatacağım.”

Flütün yükselen sesiyle birlikte son cümlesi yankılandı meydanda:

“Renklerin yolculuğuna hazır mısınız bayanlar baylar?”

Kalabalık gülümsüyordu. El ele tutuştular...

Masal çemberi kurulmuştu.

Bir Küçük Gezegen

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde varlar yoklara, yoklar varlara, sizler bizlere, bizler birlere dönüşürken, evrende gezegenler döner durmuş. İrili ufaklı bir sürü gezegen varmış. İhtişamlı, rengârenk! Uyduları olan, halkaları bulunan ve ıslıl ıslıl parlayan...

Böylesine büyük, ihtişamlı gezegenlerin arasında bir gezegen varmış ki, ufacık tefecik! Uydusu yok, halkası yok... Fakat bu küçücük gezegen, üzerinden hiç eksilmeyen gökkuşağı, şarkı söyleyen bin bir renkte çiçekleri ve konuşarak esen rüzgârlarıyla birlikte öylesine mutluymuş ki... Çiçeklerden şarkılar, rüzgârlardan hikâyeler dinleyen mutlu insanlar yaşarmış bu gezegende.

Günler geceleri, geceler günleri kovalarken, diğer gezegenlerden bir kral ve hizmetkârları bu mutlu gezegeni keşfetmiş. Küçük gezegen, üstündeki çiçeklerin ıslıl ıslıl renkleri, yaydığı çeşit çeşit kokuları ve söylediği mutluluk şarkılarıyla uzaktan parıl parıl parlıyormuş. Kral ve maiyeti, kimliklerini ve niyetlerini belli etmeden, uzunca

bir süre, gezegenin her köşesini karış karış, gizlice dolaşmışlar. Bu gezegen hakkında, başkalarının öğrenmesini istemedikleri planları varmış...

Küçük gezegende yaşayan halk özgür, birbirinin hakkına öyle saygılı ve öyle hoşgörülüymüş ki, bir kralları bile yokmuş. Kral'a göreyse hazır ortalıkta kimse yokken, insanları, kendilerini yönetecek bir kralın gerekliliğine inandırmalıymış.

Gezegeni köşe bucak dolaşan Kral ve hizmetkârları oturup bir plan yapmışlar. Kral'ın burada hâkimiyet kurabilmesi için bütün renklerin gücünü ele geçirmesi gerekiyormuş. Ne zaman ki bütün renklerin gücü Kral'a geçer, işte o zaman Kral'ı kimse yenemez olurmuş. Kırmızının cesaretlendirici gücünü, mavinin özgürlüğünü, lacivertin bilgeliğini, yeşilin sonsuz şifasını ve diğer tüm renklerin gücünü ele geçirirse gezegenin en güçlüsü o olacakmış. Her şeyi siyaha dönüştürerek, gezegenin tüm gücünü eline geçirmek üzere planlar yapmış. Gezegenin üstünde sürekli parlayan gökkuşağının yedi rengini esas alarak, yavaş yavaş gezegeni ele geçirecekmış. Zavallı minik gezegenin sevgi dolu halkının ise hiçbir şeyden haberi yokmuş.

Gizli çalışmalarının ardından Kral bir gün tüm halkı toplamış ve fermanını okumuş:

“Merhaba küçük gezegenin insanları... Ben evrenin büyük mü büyük bir gezegeninden geliyorum. Uzun zamandır sizleri ve gezegeninizi inceliyorum. Koca evrenin en küçük gezegeninde yaşıyorsunuz. Diğerleri kocaman. Sizi daha büyük ve daha ihtişamlı bir yer yapmak için geldim. Solgun gezegeninizi renklendireceğim. Yaşan-

tınızı değiştirip olması gereken şekle sokacağım... Sizi diğer gezegenlerle rekabet edebilecek seviyeye çıkaracağım. O kadar küksünüz ki onların yanında kaybolup gideceksiniz. ncekilerde de bunu yaptım, herkes bana minnettar kaldı!”

Halk şaşır mış. Yüzyıllardır barış içinde birlikte yaşar, gezegeni birlikte yönetir, küçük olmaktan da şikyet etmezler miş. Ayrıca küçük olduklarının ve yeteri kadar renkli olmadıklarının bile farkında değiller miş. Demek ki diğer gezegenlerde daha fazla renk var mış. Daha da büyüyebilir, daha da renklenebilirler miş...

İyi niyetli, temiz kalpli halk, Kral’a inan mış. nkn onlar hem birbirlerine hem de verilen sözlere çok güvenirler miş. Muhtemelen başkaları da onlar gibiymiş. Böyle iten konuşan bir kralın söylediği sözlere de gvenivermişler.

Zaten Kral, halka söz bırakmadan, hemen işlere koyulmuş. Her yere hkim olabilecek kocaman bir şato yaptırmış. şatosunun duvarları taştan, siyah mı siyah mış. Kuleleri gökyüzünü delemek kadar uzun mu uzun...

Özenle yapılan bu şatonun korunması gerekliymiş. Kral, halkın arasından yetişkin erkekleri toplatıp, onları askeri eğitimden geçirmeye başlamış. Askerler elik kıyafetleriyle, güvenlik için şatonun etrafını sarmışlar. Kral, şatosuna bayraklar diktirmiş. Siyah kumaş üzerinde grili siyahlı çiçeğin bulunduğu bayraklar, şatonun kulelerinde dalgalanıyormuş. Gezegeninin her köşesine astırmış bayrağını. Dağlara, şehirlere, sokaklara... Gri ieği ilk defa Kral’ın bayrağında görmüş halk... Ferman verdiği günden sonra ise Kral’ı hiç gören olmamış, nkn şatosundan dışarıya bir adım bile atmaz mış.

Neden mi? Çünkü tek güvenli yerin kendi şatosu olduğunu düşünür, insanlardan korkarmış. “Bana yaklaşanı zindanlara attırırım” dermiş. “Bir kişi dahi şatonun kapısından izinsiz olarak adım atarsa, hepimizi kovarım” diyerek hizmetkârlarına emirler yağdırır dururmuş.

Kral, sesinin her yere ulaşabilmesi için küçük gezegenin hikâyeler anlatan, şarkılar söyleyen rüzgârını emrine almış. Rüzgâr, bundan sonra sadece Kral’ın sesini taşıyacakmış. Halk Kral’ı göremez ama onu sesinden hemen tanımış. Bu kralın çatallı mı çatallı bir sesi varmış. Öyle boğuk konuşurmuş ki, duyanlar tir tir titrermiş.

“Gezegenlerin en büyük kralından merhaba... Uyanma vaktiniz geldi!”

“Hey, halkım! Çalışıyor musunuz?”

“Hey, halkım... Artık yatma zamanınız!”

Onu unutmalarına bir an bile fırsat vermezmiş. Sabah akşam, her an yankılanırmış sesi gezegende.

Sizin de anlayacağınız üzere bu kral, huysuz mu huysuzmuş. Üstelik kibirliymiş de. Her şeyi sadece o bilirmiş. Gezegende her şeyin kendi istediği gibi olmasını emredermiş. Yine günlerden bir gün, “Halkı toplayın, gezegenin gelişmesinin önündeki en büyük engeli açıklayacağım” demiş. Artık planlarını yavaş yavaş gerçekleştirmek istiyormuş. Askerlerle korunsa bile renklerin gücü karşısında henüz yeterince gücü yokmuş. Planları sayesinde renklerin gücüne tam olarak erişecekmiş.

Halk, merakla toplanmış. Kral, “Bu gezegenin üzerinde, sürekli şarkı söyleyen renkli çiçekler var. Sizi uyutuyor, çalışmanıza engel oluyorlar. Renkler, gezegenin gücünü

sömürüyor, tüm büyüme kaynaklarını tüketiyor, bu yüzden gelişemiyoruz” demiş. Derin bir nefes alıp, o korkunç emrini açıklamış:

“Tüm renkleri ve çiçekleri toplayıp hemen şatoya getirin!”
Duydukları karşısında şaşkına dönen halk, neler olduğunu anlayamamış. Bunca yıl, gezegeni renklendiren

çiçekleri nasıl solduracaklarmış? Renklerinden nasıl vazgeçeceklermiş? Bunca zaman birlikte yaşadıkları renklerin, gezegene nasıl zararı olabilirmiş? Herkes hep bir ağızdan, “Renklerden, çiçeklerden ve gökkuşağından nasıl vazgeçilir?” “Renkler olmadan yaşanır mı? Olmaz!” “Bu çok saçma!” “Hayır, hayır!” “Kral iyice saçmalamaya başladı artık!” diyerek isyan etmişler. Tek bir çiçeğin bile koparılmasına razı değillermiş.

“Renklere dokunmak yok!” diye haykırmışlar.

Kral her şeyi kabul eden halktan böyle bir tepki beklemiyormuş. “Demek bana karşı geliyorsunuz siz insanlar” derken sesi nasıl da öfkeli ve aşağılayıcıymış...

İnsanlar çiçeklerin üzerine kapanmışlar. Ardından da evlerine, işlerine koşup renklerini, renkli eşyalarını korumak, saklamak istemişler. Oysa Kral hırslıymış. Uzun bir zamandır bunun için bekliyor ve hazırlık yapıyormuş. Gezegenin, yönetimi altına geçmesi için önce bulutları zapt edip, siyaha boyamış. Sonra, güneşin önüne saldıgı karabulutlar, gezegenin üzerinden eksik olmayan gökkuşağının aniden kaybolmasına sebep olmuş. Bulutlar, tüm gökyüzünü kaplamış. Zifiri bir karanlık sarmış gezegeni...

Yetmiş mi sizce ona? Bununla da yetinmemiş tabii. Karanlığın gücü yavaş yavaş artsa da henüz istediği kadar değilmiş. Bütün evlerdeki, bütün sokaklardaki, bütün yollar-daki, bütün denizlerdeki, bütün nehirlerdeki, bütün dağlar-daki, bütün çiçeklerdeki renklerin ortadan kalkması gereki-yormuş. Hemen bir emir daha vermiş karabulutlara: “Kalan diğer bütün renkleri de toplayıp derhal bana getirin!”

Kral bulutlardan büyük bir hortum yaratıp gezegene salmış. Hortum, gökyüzünden yeryüzüne, tıpkı bir don-

durma külâhı gibi havada dönerek, geçtiği her yeri talan etmiş. Tüm renkleri mıkıknatıs gibi içine çekip yok etmiş. Güllerin kırmızısını, güneşin turuncusunu, başağın sarısını, söğüdün yeşilini, denizin mavisini, göklerin laciver-tini, menekşelerin morunu ve böylece gökkuşağının yedi renginin hepsini silip süpürmüş...

Kral yine de tüm renklerin ortadan kaybolduğundan emin değilmiş. Çünkü henüz tam olarak güçlü hissetmi-yormuş kendini. Ne zaman aynaya baksa yüzü istediği kadar kara değilmiş. Bu yüzden küçük gezegende en kü-çücük bir renge dahi tahammülü yokmuş. “En ufak renk kırıntısı bile kalmasın!” diye yinelemiş emrini.

Hortum gezegende felaketlere sebep olmuş. Tüm renk-ler Kral’a teslim edilince, bir daha açılmamak üzere şato-nun en derin ve en soğuk zindanına kilitlenmişler.

Renkler kaybolduğu an, gezegeni taştan bir sessizlik sarmış...

Derin sessizliği bölen yine Kral’ın öfkeli sesi olmuş:

“Bugünden sonra, gezegenimde renkler yasaktır. Geze-gendeki her şey bayrağımızın siyahına ve grisine boyansın!”

Kral durur mu? Hemen bir emir daha vermiş:

“Kara karabulutlarım, bugünden sonra yağmur da yasak!”

Karabulutlar artık yağmur yağdırmayacakmış. Çünkü bir damla bile yağsa, bir küçük çimen bile yeşerse, yeşil renk ortaya çıkacakmış. Gezegende, artık renkleri tama-men yasakmış. Yağmur yüklü bulutlar, su damlalarını boşaltmadığı için kaya gibi sertleşmişler. Bundan son-ra onların görevleri gezegene kara kara sisler üfleme ve gökyüzünü baştan sona kaplamak olmuş.

Kral, hızını alamayıp gezegenin sularını bile siyaha boyatmış. Nehirler berraklığını kaybedince kurumaya başlamış. Susuz kalan ağaçlara ne olmuş dersiniz? Hepsi Kral'a küsmüş. Kozalaklar, yapraklar ve çiçekler kuruyarak dallarından düşmüş. Kral, solan çiçeklerin yerine şatosuna "nefret çiçeği" ektirtmiş. Tıpkı bayraktaki gibi siyah ve gri renkte bir çiçekmiş bu. Besinini nefretten alan nefret çiçeği, geniş yaprakları, zehirli ve kalın gövdesiyle bir sarmaşık çiçeğiymiş. Kim nefret duygusuna kapılsa, birinden ya da bir şeyden nefret etse, nefret çiçekleri bu duyguyla beslenir, büyür, etrafı sararmış. En çok da Kral'ın nefretiyle beslenirlermiş.

Oysa tüm bu kargaşa içinde, her nasılsa yaşlı ve bilge bir nine mavi renkte bir kumaşı evinin bodrumunda bir sandığa gizlemiş, bir söğüt ağacı yeşil küçük bir yaprağını bedeninin içine saklamış ve yine her nasılsa kırmızı bir çiçek, büyük siyah bir taşın altına kaçmış, bir portakal tanesi, kuş yuvasının içine girmeyi ve saklanmayı akıl edebilmiş, tek bir ayçiçeği büyük bir tarlanın kalbine gizlenmiş; koca deniz, Kral onu siyaha boyamadan hemen önce tek lacivert damlasını bir midyenin içine bırakıvermiş ve henüz siyaha dönmeden, mor bir yıldız parçası kendini koca bir dağın tepesine gizlemiş...